

Câteva gânduri de la o „româncă de pretutindeni”

Citesc tot mai des în presă articole despre unde au ajuns fondurile DRP. Nu mă ia prin surprindere, pentru că descoperisem asta mai demult, dar mă bucur să văd că, în sfârșit, află și restul lumii.

Știam pentru că, la una dintre sesiunile anuale trecute, am depus cu multă speranță un proiect editorial care prevedea traducerea și promovarea în Spania a autorilor români și a culturii noastre. Scopul meu era să le ofer românilor din Spania o carte de vizită la îndemână, sub formă de carte, și, de asemenea, să contribui și eu la efortul celor care lucrau deja pentru a face cunoscută cultura noastră și la îmbunătățirea imaginii României peste hotare.

Proiectul mi-a fost însă respins cu un răspuns sec: trebuia să fie în limba română. Cum putem promova imaginea României în străinătate dacă nu vorbim pe limba lor? Într-un fel am înțeles, dar m-am gândit că ar trebui să fie mai clari în regulament, specificând că se acceptă doar proiecte în română și destinate exclusiv păstrării culturii și tradițiilor românești în diaspora. Nu „să facem cunoscută și să îmbunătățim imaginea României în străinătate”, pentru că asta e imposibil dacă nu folosim limba țării gazdă (notați cei care redactați regulamentele).

În acel an, când a apărut lista finală a proiectelor finanțate, m-am uitat din curiozitate să văd ce au propus ceilalți și ce considera DRP demn de susținut. Surpriza a fost uriașă când am descoperit că mai bine de jumătate dintre proiectele aprobate erau biserici și parohii (în special din Italia), iar toate au primit fonduri – nu pentru activități sau inițiative dedicate comunității, ci pentru a cumpăra case și terenuri. **Oare nu este Dumnezeu pretutindeni? Și cei care chiar cred în El știu foarte bine că e omniprezent? Să fie oare că, dacă aceste biserici nu au un titlu de proprietate pe clădirea în care se roagă sau pe teren, Atotputernicul nu se apropie de teamă să nu fie acuzat de intrare prin efracție?**

Acum, când citesc tot ce se publică și deși știam asta deja, tot nu încetează să mă deranjeze și chiar să mă doară tertipurile acestui departament care pretinde că ajută diaspora, dar de fapt nu face decât să-și servească propriile interese, mișcând niște fonduri-bumerang care pleacă și se întorc, după o spălare, în buzunarul beneficiarului. **Împărțind, desigur, căci nu ne așteptam la mai puțin din partea oamenilor lui Dumnezeu!** E doar părerea mea, bineînțeles...

Diaspora suntem noi

În fața acestei situații vreau să spun că diaspora suntem noi, cei care am plecat de frica foamei. Foamea de resurse, de cunoaștere, de șanse egale și, pentru unii, foamea reală. Am plecat pentru că România nu putea hrăni pe toată lumea (și încă nu poate), de aceea am ales să nu mai fim o gură în plus, chiar dacă asta însemna să ne rupem în două sau în mai multe bucăți. Suntem cei al căror sacrificiu mulți dintre cei rămași nu îl înțeleg și, orbi, ne judecă și ne critică.

Cei care ne judecă nu înțeleg că pe drum am făcut sacrificii, că suntem frânți și așa vom rămâne mereu. Pentru că rădăcinile nu pot fi smulse vreodată, iar pe ale noastre le purtăm cu noi la fiecare pas. Și, deși suntem departe și am dus băătăii singuri, deși am câștigat unele și ne-am găsit un echilibru, tot ne doare și ne pasă de casa pe care am lăsat-o și pe care vrem să o știm întreagă, mare și frumoasă.

Diaspora suntem fiecare dintre noi, femei și bărbați, care, adunați unul câte unul, suntem „cei de afară”. Ne reprezentăm pe noi înșine și România, unii mai bine decât alții. Diaspora nu înseamnă Biserica, nici instituțiile, nici partidele politice din străinătate. Acestea ar trebui să fie în slujba oricărui român sau oricărei românce din străinătate care are nevoie; pentru asta au fost create și pentru asta ar trebui să existe. Și dacă primesc fonduri, să fie în slujba (niciodată mai potrivit spus) oamenilor, nu să servească interese corupte.

Un mesaj pentru DRP

Eu, fără ajutorul acestui departament „binecuvântat”, am reușit până acum să traduc în spaniolă șase autori români care nu mai fuseseră publicați. Am apărut în presă și s-a vorbit despre literatura și societatea noastră și despre România prin aceste cărți și prin acești autori – dincolo de câmpurile de căpșuni. **Ca tot ni se spune „căpșunari”!** Și voi continua să lupt ca să aduc și să fac cunoscută țara noastră și cultura ei în Spania și în lumea hispanofonă. O fi prea puțin!

Aș vrea să spun Departamentului Românilor de Pretutindeni că nu se află în mâinile lui Dumnezeu, ci ale diavolului, deși nu am nicio îndoială că sunt conștienți. Firimiturile pe care le-au lăsat unor puține proiecte care nu erau destinate bisericii, doar ca să nu pară că sunt chiar nesimțiți, nu ne-au păcălit și s-au dat singuri de gol. Mulțumim pentru nimic! Vă doresc să dispăreți, nu avem nevoie de voi. Nu e România în faza de reajustare? **Nu ne mai dați, domnilor, că și-așa nu ne-ați umplut!** Iar după dispariția voastră să se închine Biserica la Dumnezeu Atotputernic, care mereu își ajută copiii. Ah, era să uit. Ați făcut deja pact în secret cu cealaltă parte... cea întunecată. Ei bine, fiecare culege ce seamănă!

Și, în cele din urmă, pentru cei care încă nu au înțeles, încerc pe limba lor: «Păziți-vă de prooroci mincinoși, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.» (Matei 7:15)

Oana Mosniagu